

Bogății de nepătruns

6. Hristos, hrana noastră

Hristos ne este prezentat și ca hrană a noastră. Umbrele acestui fapt se puteau recunoaște deja în epoca levitică; căci preoții au primit indicații foarte detaliate și exacte cu privire la mâncarea din jertfe sau din părți ale animalelor de jertfă (vezi Levitic 7). Însă în privința aceasta erau și diferențe. În anumite cazuri privilegiul acesta era acordat întregii familii preoțești (Levitic 6.18; 7.6 etc.); și tocmai în aceste cazuri ni se arată în mod deosebit privilegiile credincioșilor de astăzi, de a avea voie să se hrănească din Hristos. Domnul nostru Se referă la aceasta în timpul vieții Sale pe pământ: „Eu sunt pâinea cea vie care a coborât din cer; dacă mănâncă cineva din această pâine, va trăi etern; și pâinea pe care Eu o voi da este carnea Mea, pe care Eu o voi da pentru viața lumii“. Iudeii deci discutau între ei, spunând: «Cum poate Acesta să ne dea carnea Lui să o mâncăm?» Isus deci le-a spus: «Adevărat, adevărat vă spun, dacă nu veți mânca deci carnea Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu aveți viață în voi înșivă. Cine mănâncă deci carnea Mea și bea sângele Meu are viață eternă, și Eu îl voi învia în ziua de apoi, deoarece carnea Mea este adevărată hrană și sângele Meu este adevărată băutură. Cine mănâncă deci carnea Mea și bea sângele Meu rămâne în Mine și Eu în el. După cum M-a trimis pe Mine Tatăl cel viu și Eu trăiesc datorită Tatălui, tot așa, *cel care Mă mănâncă pe Mine va trăi și el datorită Mie.*» (Ioan 6.51-57).

Scriptura vorbește despre „mâncarea cărnii Fiului Omului” și despre „băutul sângelui Său” precum și despre „a mânca” pe Hristos Însuși. În legătură cu alte locuri din Scriptură aflăm, spus la modul cel mai general, că noi trebuie să ne hrănim în trei feluri din Hristos: ca Miel de Paști, ca mana și ca grâu vechi al țării; la care aproape că nu trebuie să se spună, că toate cele trei lucruri sunt modele ale lui Hristos. În locul tocmai citat din evanghelia după Ioan găsim pe Hristos prezentat în mod deosebit ca mana (versetele 32,33,48-50); dar și ca Miel de Paști (compară Ioan 6.4 cu versetul 53 și așa mai departe); pentru al găsi ca grâu vechi al țării (Iosua 5.11) trebuie să ne ocupăm cu epistolele.

1. Mai întâi vrem să-L privim pe Hristos ca Mielul de Paști ca hrană pentru poporul Său. Dacă privim în urmă la istoria izraeliților, vedem că ei au sărbătorit Paștele atât în Egipt (Exod 12) cât și în pustiu (Numeri 9) și în țară (Iosua 5). În privința aceasta se pune întrebarea: Când ne hrănim noi din Hristos ca Miel de Paști? Uneori se spune, că aceasta ar avea loc numai la început, când am fost convinși de păcat și ne temem să-L întâlnim pe Dumnezeu ca Judecător; însă după eliberarea noastră de păcat am înceta să ne mai hrănim din Hristos în însușirea Lui ca Miel de Paști. Dacă ar fi așa, atunci pentru ce izraeliții au sărbătorit Paștele în pustiu și chiar și în țară? Din acest motiv va deveni și mai clar că și noi niciodată nu vom înceta să sărbătorim Paștele; și în afară de aceasta locul pe care noi ne hrănim în felul acesta din El depinde de *starea* noastră *sufletească* în fiecare împrejurare.

Fiecare credincios știe și a aflat ce înseamnă să mănânci în Egipt din Mielul fript pe foc. Trezit de Duhul lui Dumnezeu, speriat de judecata gata să aibă loc, adus sub protecția sângelui prețios: cu câtă poftă am mâncat din Mielul care a trecut prin focul sfințeniei lui Dumnezeu, atunci când El a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe lemn! Desigur atunci am mâncat cu ierburi amare, căci eram conștienți de felul în care Dumnezeu vede păcatele noastre; și astfel am mâncat cu mijlocul încins, cu sandale în picioare și cu toiagul în mână – căci din punct de vedere moral Egiptul devenise deja un pustiu, și noi am așteptat numai un cuvânt de la Domnul ca să ne începem călătoria. Acesta era un timp cu multe amintiri, căci era vorba de începutul lunilor, de prima lună a vieții noastre spirituale.

În timp ce fiecare credincios a trăit aceste experiențe, este de temut că mulți dintre ei se hrănesc toată viața lor din Mielul fript în Egipt. Ei nu știu nimic despre eliberarea prin moartea și învierea lui Hristos sau despre pacea cu Dumnezeu prin efectul sângelui protector și astfel se hrănesc din Hristos numai ca Acela care prin moartea Sa a închis intrarea lui Dumnezeu ca Judecător; drept urmare ei nici nu cunosc pe Dumnezeu ca Dumnezeu și Tatăl lor în Hristos Isus. O astfel de stare a sufletului nu este bună și este regretabilă: căci ea se bazează sau pe o învățătură rea sau pe lipsa de credință a inimii în plinătatea harului lui Dumnezeu.

După ieșirea din Egipt, pustiul era următorul loc unde Israel a sărbătorit Paștele; și li s-a poruncit să-l sărbătorească acolo conform tuturor rânduielilor și hotărârilor (Numeri 9.3). Pustiul este locul pe care se află fiecare credincios ca pelerin. Lumea a devenit un pustiu pentru el, și el îl străbate fără să vadă ceva din el, deoarece el așteaptă revenirea Domnului său. Cum se hrănește el acum din Hristos ca Miel sacrificat în pustiu? Prin faptul că noi prin har am devenit părtași ai morții și învierii lui Hristos, noi am fost scoși de pe teritoriul vrăjmaș, eliberați de puterea lui satan și răscumpărați pentru Dumnezeu. În pustiu sărbătorim Paștele ca masă de aducere aminte de eliberarea noastră din Egipt; și totodată vedem pe Hristos, care merge în moarte, la care El nu numai ia asupra Sa judecata pe care noi am meritat-o și că El a gustat-o în cea mai mare adâncime a ei, ci și că El S-a expus întregii puteri a vrăjmașului și a biruit-o, prin aceea că El a nimicit pe cel care are puterea morții, ne-a eliberat din casa robiei pentru înfiere și pentru slujbă pentru Dumnezeu. Deci în pustiu noi mâncăm Mielul ca pelerini și străini, așa că noi într-adevăr cunoaștem eliberarea, dar nu cunoaștem încă țara despre care a vorbit Domnul. De aceea noi prețuim, fiecare după măsura credinței lui, nu numai valoarea sângelui și ne bucurăm de eficacitatea lui minunată, deoarece el ne-a eliberat pentru totdeauna de orice acuzare și pretenție a vrăjmașului, ci noi ne hrănim și din moartea lui Hristos ca atare, deoarece noi am murit în El și am înviat cu El, și prin aceasta am fost aduși într-un loc nou de unde noi putem privi moartea și judecata ca fiind pentru totdeauna înapoia noastră.

În țara făgăduită Paștele a luat și un alt caracter, care ar trebui să aibă și pentru credincioși astăzi o corespondență. Foarte evident Paștele a avut o importanță mai mare pentru izraelit după ce a traversat Iordanul, decât a avut în pustiu. Acum Paștele însemna pentru el nu numai eliberarea din Egipt și de puterea și domnia îngrozitoare a Egiptului, ci și *desăvârșirea* salvării sale. Realmente poziția lui în țară, care slujea spre glorificarea lui Dumnezeu, era în cele din urmă urmarea sângelui vărsat. El a îndeplinit tot ce a făgăduit mai înainte: „N-a căzut nici un cuvânt din toate cuvintele bune pe care le spusese Domnul către casa lui Israel: toate s-au împlinit” (Iosua 21.45). Cu alte cuvinte: Sângele mielului de Paști a pus baza pentru împlinirea planurilor lui Dumnezeu; și astfel sângele are pentru toți, care și-au lăsat ochii să li se deschidă, o valoare mult mai mare pe partea cealaltă a Iordanului decât a avut în pustia stearpă.

La fel este și acum. Și poziția noastră corespunde deplin cu a-fi-în-țară; căci noi nu numai am fost aduși la viață împreună cu Hristos, ci noi am fost și înviați împreună cu El și așezați împreună cu El *în locurile cerești în Hristos Isus* (Efeseni 2.6). Înaintea lui Dumnezeu locul acesta este locul fiecărui credincios; dacă îl și ocupăm cu adevărat, aceasta depinde dacă noi cunoaștem cu adevărat moartea și învierea *cu, în și prin* Hristos; dacă noi am traversat atât Iordanul cât și Marea Roșie. Este privilegiul nostru să facem aceasta: realmente noi nu ar trebui niciodată să ne dăm mulțumiți, până când nu știm cu adevărat ce înseamnă să fi strămutat în duhul în locurile cerești. Dar dacă suntem acolo, nu putem renunța la Paști. Pe de altă parte, cu cât înțelegem mai bine caracterul locului unde am fost aduși, cu atât mai mult ni

se va revela și bogăția harului lui Dumnezeu; vom privi în urmă la cruce cu mai multă bucurie și cu o înțelegere mai mare și vom sărbători moartea Aceluia, al cărui sânge ne-a făcut posibil acest loc în locurile cerești. Însă atunci ne vom hrăni din El așa fel că va deveni mai evident caracterul părtășiei cu Dumnezeu în moartea Fiului Său. Atunci și ochii noștri se vor deschide ca să descoperim, nu atât de mult binecuvântările, care ne-au fost garantate prin aceasta, ci că această moarte a glorificat pe Dumnezeu în toate însușirile caracterului Său. Noi deci, dacă avem voie să spunem așa, vom sărbători împreună cu Dumnezeu la masa pascală din locurile cerești; și aceasta va produce adorare și preamărire în sufletele noastre; cu un cuvânt: dacă noi, după ce am fost strămutați în locurile cerești, ne hrănim din Mielul sacrificat, din aceasta va rezulta adorarea în forma cea mai înaltă. Căci noi suntem așezați acolo în pace înaintea lui Dumnezeu și suntem deja acum în posesia locului nostru în prezența Sa; și numai dacă este așa, putem avea părtășie cu gândurile Sale, cu bucuria Sa pentru jertfa de moarte a Fiului Său.

Vedem deci că noi ne hrănim din Hristos ca Miel de Paști în fiecare stadiu al experiențelor noastre; dar locul, unde noi facem aceasta – Egipt, pustiu sau țară -, depinde de starea sufletului nostru. Fără îndoială, când suntem adunați pentru a vesti moartea Domnului până va veni El, deseori aceia care sunt în pustiu și aceia care sunt în țară vor șede deseori unul lângă altul. Însă ei se hrănesc în aceeași măsură din moartea lui Hristos, se gândesc la El ca Cel care a murit, indiferent de diferențele în înțelegere, experiențe și cele obținute. Da, chiar și în cer noi vom contempla această moarte cu adorare crescândă; căci sângele Mielului va fi toată veșnicia tema sfinților glorificați.

2. Hristos este hrană pentru poporul Său și ca mana. Mana se deosebește de mielul fript prin aceea că ea a fost limitată pentru pustiu. Abia după ce Israel a traversat Marea Roșie i-a fost dată mana (Exod 16); și după dimineața în care au mâncat din grâul vechi al țării, mana a încetat; „și fiii lui Israel n-au mai avut mană; și în anul acela au mâncat din rodul țării Canaanului” (Iosua 5.12). Deci ea era hrana în pustiu pentru Israel; și în același fel Hristos ca mana este hrana în pustiu pentru credincios. Însă trebuie făcută o diferențiere în privința aceasta: oricât de mult istoria lui Israel începând de la călătoria prin pustiu, traversarea Iordanului și până la luarea în posesiune a țării este un model pentru noi, izraeliții puteau la un moment dat să fie numai într-un singur loc. Credinciosul se află dimpotrivă la un moment dat atât în pustiu cât și în locurile cerești. Cu privire la slujire, la prezentarea lui Hristos aici pe pământ, dar și ca pelerin, care așteaptă revenirea lui Hristos, el se află în pustiu; însă poziția lui înaintea lui Dumnezeu, unit cu un Hristos glorificat, este totdeauna în locurile cerești; dacă el le și ia în posesiune, aceasta este o altă chestiune. Presupunem că el cunoaște locul lui, atunci el se hrănește în același timp atât cu mană cât și cu grâul vechi. Cu alte cuvinte: el are nevoie să se hrănească cu Hristos în ambele privințe. *Însă el niciodată nu se mai află din nou în Egipt*, indiferent de ce are parte; căci aceasta ar fi o tăgăduire a morții și învierii lui Hristos. Un suflet făcut viu se poate într-adevăr afla în Egipt, însă un credincios – la care această expresie denumește pe cineva care prin Duhul care locuiește în el ocupă locul unui creștin adevărat -, a terminat o dată pentru totdeauna cu Egiptul; căci lumea a devenit pentru el un pustiu din punct de vedere moral; și astfel el se hrănește în pustiu din Hristos ca mana.

Ce este deci mana pentru credincios? Este Hristos în întruparea Sa, un Hristos smerit. „Isus deci le-a spus: «Adevărat, adevărat vă spun, nu Moise v-a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă pâinea din cer, cea adevărată; pentru că pâinea lui Dumnezeu este aceea care coboară din cer și dă viață lumii»”. „Părinții voștri au mâncat mana în pustiu și au murit. Aceasta este pâinea care coboară din cer: ca cineva să mănânce din ea și să nu moară. *Eu* sunt pâinea cea vie care a coborât din cer; dacă mănâncă cineva din această pâine, va trăi etern; și pâinea pe care *Eu* o voi da este carnea Mea, pe care *Eu* o voi da pentru viața lumii”. (Ioan 6.32,33,49-51). Deci Hristos este mana în tot ce El era în carne, expresia a tot ce El era, atât în revelarea

Tatălui, cât și în viață ca Om desăvârșit. Harul Său și îndurarea Sa, compasiunea Sa, gingășia și dragostea Lui, blândețea Lui și smerirea inimii Lui, răbdarea Sa, perseverența și îndelunga răbdare, exemplul Său, toate lucrurile acestea se găsesc în mana, pe care Dumnezeu ne-a dat-o ca hrană atâta timp cât noi suntem încă în pustiu.

În caracterul manei El ne este prezentat permanent în epistolele care se ocupă cu cărarea pustiului a sfinților. „De aceea și noi, având un nor așa de mare de martori care ne înconjoară, dând la o parte orice greutate și păcatul care ne înfășoară așa de ușor, să alergăm cu răbdare în alergarea care ne stă înaintea, privind țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu. Gândiți-vă bine dar la Cel care a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine, ca să nu oboșiți, descurajându-vă în sufletele voastre” (Evrei 12.1-3). Deci noi suntem îndemnați să ne hrănim din Hristos ca mana, care ne menține în viață în mijlocul pericolelor și prigoanelor în călătoria prin pustiu. La fel ne amintește și Petru, care scrie „către locuitorii temporari din împrăștiere din Pont ...”, îndreptându-ne în orice privință spre Hristos. „Pentru că ce fală este dacă, păcătuiind și fiind palmuiți, veți răbda? Dar dacă, făcând bine și suferind, veți răbda, aceasta este plăcut lui Dumnezeu. Pentru că la aceasta ați fost chemați; pentru că și Hristos a suferit pentru voi, *lăsându-vă un model*, ca să călcați pe urmele Lui: ...” (1 Petru 2.20-24; vezi și 1 Petru 3.17-20). Și apostolul Pavel îi hrănește pe sfinți cu mana; așa de exemplu, chiar dacă acolo găsim mult mai mult, în Filipeni 2.5-9 avem mana cea mai fină, ca să ne exprimăm așa: „...care, fiind în chip de Dumnezeu, n-a considerat de apucat să fie egal cu Dumnezeu, ci S-a golit pe Sine Însuși, luând chip de rob, făcându-Se în asemănarea oamenilor. Și, la înfățișare fiind găsit ca un om, S-a smerit pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce” (Filipeni 2.6-9). Însă în evanghelii se găsește mana strălucitoare pretutindeni în jurul nostru. De acolo ar trebui adunată și de noi pentru fiecare nevoie a fiecărei zile. Căci tocmai aici ne este dezvelită această viață minunată, viața Aceluia care este Om desăvârșit, dar și Dumnezeu revelat în carne.

În legătură cu strângerea și folosirea manei nu ar trebui să rămână neamintite două lucruri: izraeliții au ieșit în fiecare zi *afară din tabără*, ca să adune o anumită măsură de mană (Exod 16.4). La fel și noi trebuie să ne străduim pentru aceasta; adică, dacă nu cunoaștem poziția noastră în locurile cerești și știm în adevăr ce înseamnă să te hrănești din grâul vechi al țării, aproape că nu ne vom putea hrăni din mană. În mod deosebit de clar se arată aceasta în slujba apostolului Pavel: el a început cu Hristos în glorie. Și la fel trebuie să fie și la noi. Dacă cunoaștem legătura noastră cu un Hristos glorificat, locul nostru în El înaintea lui Dumnezeu, atunci vom sărbători cu mai mare bucurie cu Hristos ca mana. Privit istoric, mana a venit înainte de grâul vechi; însă pentru credincios este valabilă ordinea inversă, și anume din simplul motiv, că Dumnezeu a transformat-o așa, prin aceea că El a făcut sufletelor noastre cunoștință cu Hristos. Ca și Pavel, și noi predicăm un Hristos în glorie; și abia apoi, când noi L-am cunoscut astfel, și nicidecum mai înainte, putem găsi hrana noastră într-un Hristos smerit, pentru călătoria prin pustiu. De aceea și marea pierdere și slăbiciunea care rezultă din aceasta a acelor care niciodată nu au auzit ceva despre Hristos în glorie, care nu și-L pot imagina altfel, decât venit cândva în carne pe pământ, atunci când a devenit ca oamenii.

Un al doilea lucru este de remarcat, care este evident și deseori se spune, și anume, că *nu trebuie să se facă provizii* de mană. Fiecare trebuia să adune în fiecare zi după cât avea nevoie să mănânce (Exod 16.16); și dacă aduna mai mult, în afară de necesarul pentru ziua de sabbat, se va strica. Nu, dragi prieteni, trebuie să te hrănești permanent din Hristos, zi de zi, ceas de ceas; și niciodată nu putem lua mai mult decât avem nevoie într-un anumit moment. Aceasta ne menține în dependență permanentă și privirile noastre rămân orientate spre Hristos. „După

cum M-a trimis pe Mine Tatăl cel viu și Eu trăiesc datorită Tatălui, tot așa, cel care Mă mănâncă pe Mine va trăi și El datorită Mie” (Ioan 6.57).

3. Mai rămâne studiul referitor la Hristos ca grâu vechi al țării. În locurile deja citate găsim laolaltă toate cele trei: Paștele, mana și grâul vechi al țării (Iosua 5.10-12). Acesta este un fapt care permite ca interpretarea să fie mai clară. Deci dacă mana este Hristos în întruparea Lui, atunci grâul vechi al țării, în măsura în care țara este o imagine a gloriei, se referă în mod necesar la Hristos în glorie. Vom vedea, că în această privință El ne este prezentat în epistole ca susținătorul și puterea sufletelor noastre, așa că noi Îl recunoaștem ca hrana noastră potrivită; chiar dacă credincioșii în epistole nu sunt văzuți ca fiind în locurile cerești în Hristos, ca în epistola către Efeseni, ci ca fiind aici pe pământ, ca în epistola către Coloseni și epistola către Filipeni și foarte sigur și în a doua epistolă către Corinteni; la care ei într-adevăr sunt încă pe pământ, dar sunt uniți deja cu El acolo unde este El.

Să mergem mai întâi la epistola către Coloseni: „Deci, dacă ați fost înviați împreună cu Hristos, căutați cele de sus, unde Hristos este așezat la dreapta lui Dumnezeu: gândiți la cele de sus, nu la cele de pe pământ, pentru că voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3.1-3). Ce-i drept, aici este vorba de „ceea ce este sus”; dar este evident că prin aceasta este vorba de tot domeniul al cărui centru este Hristos – binecuvântările spirituale din locurile cerești, în a căror posesiune am fost aduși noi și a căror sumă este Hristos. Ele toate constituie „grâul vechi al țării”, „rodul țării Canaan”, hrana propriu-zisă, care menține viața, a tuturor acelora care au murit și au înviat cu Hristos.

Acest adevăr ne este prezentat și în epistola către Filipeni capitolul 3. Căci ce găsim noi aici altceva decât un Hristos glorificat, care umple privirea sufletului apostolului și este partea care satisface inima lui? Deci dacă în capitolul 2 ne este prezentată mana, în capitolul 3 Îl găsim foarte sigur ca grâu al țării. Să mai adăugăm un alt exemplu în privința aceasta: „Iar noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în același chip, din glorie spre glorie, întocmai de Domnul, de Duhul” (2 Corinteni 3.18). Un indiciu suplimentar al valorii așteptării permanente a lui Hristos: ea ne atrage spre Persoana lui Hristos glorificat, face inimile noastre să se preocupe cu El și umple sufletele noastre cu o dorință aprinsă după timpul când noi vom fi ca El, deoarece Îl vom vedea așa cum este (1 Ioan 3.2).

Toate aceste locuri, ca și multe altele de același fel, ne conduc la Hristos în glorie, ca grâu vechi al țării; aceasta este hrana fără de care noi nu putem trăi; căci nimeni altcineva nu va hrăni și întări pe sfinți, așa cum face Hristos. Aceasta este hrană cerească pentru oameni cerești; și numai dacă ne hrănim cu ea, putem fi tari în Domnul și în tăria puterii Sale; numai atunci putem lupta împotriva vrăjmașului, ca să luăm în posesiune moștenirea noastră; numai atunci vom fi gata să îndurăm totul și orice, să avem părtașie cu suferințele lui Hristos, prin aceea că suntem făcuți asemenea cu moartea Sa, ca în vreun fel oarecare să ajungem la învierea dintre morți (Filipeni 3), când vom fi glorificați împreună cu El, Cel care a fost puterea și susținătorul sufletelor noastre.

Aici trebuie să remarcăm faptul că noi nu vom avea nici o putere, ca în umblarea noastră să prezentăm pe Hristos, dacă nu ne preocupăm cu El în glorie (pentru o învățătură mai aprofundată cu privire la această temă vezi capitolul 10 – Hristos, modelul nostru). De aceea El ar trebui să stea totdeauna în această însușire înaintea noastră; și aceasta va fi așa, dacă noi, învățați prin Duhul, Îi vom putea spune: Toate izvoarele noastre, toate izvoarele bucuriei noastre, sunt în Tine! Aceasta este și dorința Sa; căci El a spus, când a vorbit ucenicilor Săi

6. Hristos, hrana noastră

despre Duhul adevărului: „Acela Mă va glorifica, pentru că va primi din ce este al Meu și vă va face cunoscut” (Ioan 16.14,15).

Să te hrănești din Hristos, să fi preocupat cu Hristos, este deci alfa și omega al vieții creștine; preocuparea cu moartea Sa, cu acea moarte care nu numai a pus baza pentru răscumpărarea și eliberarea noastră, ci și pentru împăcarea tuturor lucrurilor; să te preocupi cu El în întruparea Sa, când El, cu toate că era Fiu, a învățat ascultarea în ceea ce a suferit, când El aici pe pământ ca Om ascultător și dependent Și-a găsit mâncarea în facerea voinii Tatălui și îndeplinirea lucrării Sale, așa că El a glorificat pe Dumnezeu în fiecare detaliu al acestei vieți minunate; și în mod deosebit preocuparea cu El în glorie ca Omul glorificat, centrul tuturor planurilor lui Dumnezeu și subiectul întregii Lui satisfacții; da, partea care a satisfăcut inima Sa. Prin faptul că ne preocupăm astfel cu Hristos, ne hrănim din El și Îl contemplăm, suntem aduși în părtășie cu Dumnezeu în puterea Duhului; suntem făcuți capabili să pătrundem în gândurile Sale despre El, în sentimentele pe care El le are pentru El, Cel Preamărit, care acum stă glorificat la dreapta Sa. Deci aici găsim izvorul oricărei creșteri, al oricărei puteri și oricărei binecuvântări! Satan știe aceasta, și de aceea el este permanent preocupat să ne preocupe cu alte lucruri, să ne abată spre izvoarele și lucrurile pământești. De aceea avem nevoie să fim veghetori, să păstrăm inimile și conștiința treze, pentru ca să recunoaștem imediat totul și să condamnăm fără cruțare ce vrea să ne abată de la contemplarea lui Hristos.

Preamărit Domn Isus! Pune-Te Tu permanent înaintea sufletelor noastre și dezvăluie harul Tău și frumusețea Ta inimilor noastre așa de mult, ca noi să fim tot mai mult atrași de Tine și să dorim să avem nimic altceva, să vedem nimic altceva, să știm nimic altceva decât pe Tine; căci în Tine locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii; și noi suntem desăvârșiți în Tine!

*Curând Te voi vedea,
Ce minunat! – chiar fața Ta.
Nici jumătate din harul și puterea Ta
Eu nu cunosc, oricât de mult aici aș sta.
Frumusețea și onoarea Ta,
Și dragostea Ta, pururea
Le vor mări-n prezența Ta
Ai Tăi răscumpărați, ce sunt la dreapta Ta.*